

БЕСТСЕЛЕР THE NEW YORK TIMES № 1

Гарлан Кобен — один із найуспішніших сучасних американських майстрів детективу й трилера. Його романи вже традиційно стають бестселерами «**The New York Times**», а сам письменник, за версією цього ж видання, очолює першу десятку найкращих авторів детективних романів Америки. Стрімкі й непередбачувані повороти сюжету, численні пастки й хибні логічні ходи, у які Гарлан Кобен вправно заманює читача, щоб наприкінці феєрично вибухнула геть неочікувана розв'язка, — саме це зробило його книжки популярними в 43 країнах світу. Кобен першим серед письменників отримав одразу три шановані літературні премії: премію **Едгара Аллана По**, премію «**Shamus**» і премію **Ентоні**, а продюсувати екранізації його творів береться сам Люк Бессон. Не зрадив собі письменник і в новому романі «Твоя перша остання брехня», як досвідчений фокусник, за словами «**Publishers Weekly**», приборігши приголомшливий трюк для самого фіналу.

За штурвалом свого «чорного яструба» у небі Багдада пілот Майя Стерн не раз вступала у двобій зі смертю й перемагала. Прикривати інших — це те, що вона вміла найкраще. Та, здається, смерть вирішила взяти реванш на рідній землі... Чотири місяці тому було жорстоко вбито Майїну сестру, а тепер просто на її очах застрелено коханого чоловіка. Що б там не думали слідчі, Майя знає: вона — єдине, що поєднує ці дві смерті. Та одного дня, перевіряючи відеозапис із прихованої камери спостереження, жінка побачить, як з маленькою донечкою бавиться... її померлий чоловік. Що це — правда, у яку неможливо повірити? Ілюзія, створена знесиленим розумом? Або чиясь небезпечна гра, у якій Майя мусить зробити крок і не схибити? Маленький крок, котрий допоможе поглянути на минуле під іншим кутом — і побачити неймовірну правду...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-1663-1

9 786171 121663 1

ГАРЛАН
КОБЕН
ТВОЯ ПЕРША
ОСТАННЯ
БРЕХНЯ

ГАРЛАН
КОБЕН
ТВОЯ
ПЕРША
ОСТАННЯ
БРЕХНЯ

ГАРЛАН КОБЕН — ЗНАНИЙ МАЙСТЕР ПРИГОЛОМШУВАТИ СЮЖЕТОМ. ОДНАК У ЦЬЙ КНИЖЦІ ВІН ПРОСТО ВИБІВ ҐРУНТ З-ПІД НАШИХ НІГ. ЦЕ, МОЖЛИВО, ВІНЕЦЬ ЙОГО ТВОРЧОСТІ.
Providence Journal

**H
A
R
L
A
N

C
O
B
E
N**

**FOOL
ME
ONCE**

a novel

ГА
Р
Л
А
Н

К
О
Б
Е
Н

**ТВОЯ
ПЕРША
ОСТАННЯ
БРЕЖНЯ**

роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
К55

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Coben H. Fool Me Once : A Novel / Harlan Coben. —
New York : Dutton, 2016. — 400 p.

Переклад з англійської *Олени Оксенюк*

Дизайнери обкладинки *Іван Дубровський, Аліна Ачкасова*

ISBN 978-617-12-1663-1 (укр.)
ISBN 978-0-525-95509-2 (англ.)

© Harlan Coben, 2016
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

Шарлотті.

Байдуже, скільки тобі років,
ти все одно моя маленька дівчинка

Розділ 1

Джо поховали за три дні після вбивства.

Майя вбралась у чорне, як і належить скорботній удові. Сонце пекло, повне неослабної люті, нагадуючи їй про місяці, проведені в пустелі. Родинний пастор щедро сипав кліше, однак Майя його не слухала. Вона перевела погляд через дорогу на шкільне подвір'я.

Справді, цвинтар навпроти початкової школи.

Майя проїжджала тут бозна-скільки разів, ліворуч — кладовище, праворуч — початкова школа, але ніколи не зауважувала, наскільки ж дивне таке розташування, навіть непристойне. Цікаво, що ж було першим — шкільний двір чи кладовище? Хто саме вирішив звести школу біля цвинтаря — чи навпаки? Чи взагалі мало бодай якесь значення таке зіткнення кінця життя і його початку, чи, може, це до певної міри навіть доречно? Смерть настільки близько, завжди, на відстані подиху, тож, можливо, мудро знайомити дітей із цим явищем змалечку.

Тож Майя морочила собі голову подібними дурощами, дивлячись, як труна Джо зникає в землі. Відволіктись. Це необхідно. Пережити це.

Від чорної сукні свербіла шкіра. За останні десять років Майя відвідала більше сотні поховань, але наразі вона вперше зобов'язана надягти чорне. Нестерпно.

Праворуч від неї стояли родичі Джо: мати Джудіт, брат Ніл, сестра Керолайн, — виснажені від горя та спеки. Ліворуч

нетерпляче посмикувалася, чіпляючись за руку Майї, як за мотузку, її (та Джо) дворічна дочка Лілі. Один зі стереотипів батьківства говорить, що інструкції до дітей не видають. Сьогодні це видавалося справедливим як ніколи. Майя розмірковувала, як треба поводитись у таких ситуаціях? Залишити дворічну дочку вдома чи взяти її на похорон батька? Такі теми не порушувалися на веб-сайтах для матусь про все на світі. У нападі гніву й жалю до себе Майя мало не запостила своє питання онлайн: «Усім привіт! Мого чоловіка нещодавно вбили. Мені брати дворічну дочку з собою на цвинтар чи лишити її вдома? О, і як краще її вбрати? Дякую!»

На похорон прийшли сотні людей, і десь у затьмареному куточку її мозку спливла думка, що Джо б утішився. Джо любив людей. Люди любили Джо. Але, звісно ж, однією популярністю такий натовп не пояснити. Плакальників засмоктувала жажлива спокуса бути поблизу трагедії: холоднокровно застрелено молодого чоловіка, чарівного спадкоємця багатой родини Буркетт — і чоловіка жінки, втягнутої в міжнародний скандал.

Лілі охопила ногу матері обома руками. Майя схилилася до неї й прошепотіла:

— Сонечку, потерпи ще трохи, гаразд?

Лілі кивнула, проте притислась іще сильніше.

Майя виструнчилась знову, розгладила позичену в Ейлін чорну сукню, від якої свербіло тіло. Джо не хотів би, щоб вона вдягала чорне. Йому завжди більше подобалося бачити її у формі, яку вона носила ще тоді, як була капітаном армії США Майєю Стерн. Вони вперше зустрілися на благодійницькому вечорі, влаштованому родиною Буркетт; Джо, вбраний у смокінг, підійшов просто до неї, хвацько всміхнувся (Майя не до кінця розуміла, що означає «хвацько», аж поки не побачила цю усмішку) і сказав: «Ого, а я думав, що заводити мають *чоловіки* у формі».

Це була паршива фраза для знайомства, достатньо паршива, щоби розсмішити її, а такому, як Джо, більшого й не треба. Господи, яким же він був красенем. Цей спогад навіть зараз викликав у неї посмішку, серед цієї задушливої вологої

спеки, так близько до його мертвого тіла. За рік після того випадку Майя та Джо одружилися. Доволі скоро з'явилася Лілі. А тепер вона ховає свого чоловіка, батька своєї єдиної дитини, наче хтось поставив запис їхнього спільного життя на швидкісну перемотку.

Багато років тому батько Майї сказав:

— Усі історії кохання закінчуються трагічно.

Майя похитала головою й відповіла:

— Боже, тату, це безжалісно.

— Так воно і є: або ти розлюбиш людину, або, якщо тобі й справді сильно пощастить, проживеш достатньо довго, щоби спостерегти смерть своєї половинки.

Майя наче наяву бачила свого батька за другим кінцем столу, укритим жовтавим пластиковим ламінатом «Форміка», у їхньому будинку в Брукліні. На ньому був звичний кардиган (не лише військові — усі професії мають свій варіант уніформи), поряд із ним — стос есе студентів коледжу, які чекали його оцінок. Вони з мамою померли багато років тому, з різницею в кілька місяців, але, правду кажучи, Майї досі було важко сказати, до яких саме трагедій належала їхня історія кохання.

Пастор провадив далі, а Джудіт Буркетт, мати Джо, учепилася в руку Майї міцним потиском горя.

— Це навіть гірше, — пробуркотіла стара жінка.

Майя не перепитувала. Вона не потребувала пояснень. Джудіт Буркетт удруге ховала дитину: уже двох із трьох її синів не стало; вважалося, що один загинув від нещасного випадку, а другого вбили. Майя глянула на свою дитину, на маківку Лілі, і подумки спитала себе: як мати може жити з таким горем?

І, немов знаючи думки Майї, стара прошепотіла:

— Усе ніколи не буде добре, — ці прості слова різали повітря, ніби серп женця. — Ніколи.

— Це я винна, — промовила Майя.

Вона не збиралася цього казати. Джудіт подивилася на неї.

— Я мусила б...

— Ти нічого не могла вдіяти, — відповіла Джудіт. Однак голос її звучав дивно. Майя зрозуміла, бо інші, мабуть, думали

так само. Майя Стерн урятувала стільки життів. Чому ж вона не зуміла врятувати власного чоловіка?

— Попіл до попелу...

Овва, невже пастор справді завів цю старомодну тему? Чи, може, Майї це просто здалося? Вона була неуважною. Як і завжди на похороні. Вона надто часто опинялася поряд зі смертю, тож виснувала, що найкращий спосіб пережити процес поховання — заціпеніти. Ні на чому не зосереджуватися. Нехай все те, що видно й чути, розмиється настільки, щоб стати невпізнаваним.

Труна Джо вдарилась об землю, і відлуння цього звуку надовго зависло в непорушному повітрі. Джудіт нахилилася до невістки й низько застогнала. Майя зберігала військову поставу: голову тримала високо, спину — прямо, плечі відведені назад. Вона нещодавно прочитала одну з тих статей про самопомогу, якими часто діляться в розсилках, про «сильні пози» і те, як вони впливають на подачу себе. Військові знали на цьому ласому шматочку поп-психології задовго до того, як це стало загальноживаним. Якщо ти солдат, то струнко стоїш не тому, що це гарно виглядає. Ти виструнчуєшся, бо, на певному рівні, це дає тобі силу, або ж, що не менш важливо, тоді всім здаєшся сильнішим — і товаришам, і ворогові.

На мить Майя подумки повернулася до парку — блиск металу, звуки пострілів, Джо падає, її сорочка захляпана кров'ю, крізь темряву пробивається далеке світло вулиць, тьмяне сяйво...

«Допоможіть... прошу... хто-небудь... мій чоловік...»

Вона заплющила очі й відігнала спогади.

«Тримайся, — сказала собі. — Просто переживи це».

І вона пережила.

Надійшла черга гостей.

Дві нагоди, за яких гості вишиковуються в чергу до господарів, — це похорон і весілля. У цьому факті, мабуть, має бути щось пікантне, але Майя не уявляла, що саме.

Вона й гадки не мала, скільки людей пройшло повз неї, але це тривало годинами. Жалобники дедалі більше напірали, це скидалося на сцену з фільму про зомбі, коли вбиваєш одного, а на тебе вже повзуть інші.

Аби тільки вони рухалися далі.

Більшість неголосно промовляли: «Прийміть мої співчуття». І це було найкраще, що вони могли сказати. Інші говорили забагато. Заводили про те, як це все трагічно, яка втрата, як місто котиться до пекла, як і їх колись грабували під дулом пістолета (правило перше: ніколи не говорити про себе в такій ситуації), висловлювали сподівання, що поліція підсмажить тих звірів, які це зробили, що Майї пощастило, бо про неї, мабуть, піклується Бог (швидше за все, малось на увазі, що Богові на Джо було здебільшого начхати), що завжди є якийсь план, як і в усього, є причина (це диво, що вона нікому з них не зарядила в обличчя).

Родина Джо виснажилася, їм довелося присісти десь посередині черги. Не Майї. Вона постійно стояла, дивилася їм у вічі й зустрічала кожного жалобника міцним потиском руки. Тонкою, а деколи і не дуже, мовою тіла вона давала відсіч тим, хто виражав свій сум через обійми чи поцілунки. В їхніх словах зяяла порожнеча, однак Майя уважно слухала, кивала, казала «Спасибі, що прийшли» доволі щирим тоном, а потім вітала наступного в черзі.

Інше непохитне правило черги гостей на похороні — не говорити багато. Короткі банальності добре пасують до ситуації, бо значно краще сказати щось невинне, аніж образливе. Якщо відчуваєте потребу висловитися, краще коротко згадайте про померлого щось хороше. Ніколи не робіть того, що зробила тітка Джо, Едіт. Не ридайте істерично, не приєднуйтеся до тих театральних жалобників: «Погляньте на мене, я так страждаю». І ніколи не говоріть удові жакливого дурниць на кшталт: «Бідолашна дівчинко, спочатку твоя сестра, тепер — чоловік».

Світ на мить зупинився, коли тітка Едіт озвучила ті речі, про які інші тільки думали, особливо зважаючи на присутність

юного племінника Майї, Деніела, та молодшої племінниці Алекси. Кров загула у венах Майї, і їй знадобилися неабиякі зусилля, щоб не простягнути руку, не схопити тітку Едіт за горло й не вирвати голосові зв'язки.

Натомість Майя доволі щиро відповіла: «Дякую, що прийшли».

Шестеро колишніх товаришів Майї по загону, серед яких був і Шейн, трималися трохи осторонь, наглядаючи за нею. Це їхня робота, хотіли вони того чи ні. Обов'язок охороняти, здавалось, ніколи не закінчувався, коли вони були разом. Товариші не стали в чергу. Надто розумні для цього. Вони її мовчазні охоронці, як завжди, і тільки їхня присутність цього жахливого дня хоч якось її втішала.

Час від часу Майї здавалося, що вона чує далекий сміх своєї дочки (її давня подруга Ейлін Фінн відвела Лілі на майданчик біля школи через дорогу), але це, мабуть, була лише гра уяви. Дитячий сміх у таких обставинах звучав водночас непристойно й життєствердно: вона хотіла його чути, і це було нестерпно.

Деніел та Алекса, діти Клер, підійшли останніми.

Майя обійняла їх, як завжди, прагнучи захистити від усього поганого, що могло статися. Едді, її зять... Він же зять? Як ще назвати чоловіка, який був одружений із твоєю сестрою до того, як її вбили? «Екс-зять» більше пасувало б до розлучення. Може, кажуть «зять у минулому»? Чи таки просто «зять»?

Ще трохи маячні, аби лиш відволіктись.

Едді нерішуче підійшов. На його обличчі бритва подекуди пропустила острівки щетини. Едді поцілував Майю в щоку. Запах ополіскувача та м'ятних цукерок достатньо сильний, щоби перекрити інші можливі запахи, але знову ж таки — хіба не в цьому їхня суть?

— Мені бракуватиме Джо, — пробурмотів Едді.

— Я знаю, Едді. Ти йому дуже подобався.

— Якщо ми можемо чимось допомогти...

«*Можеш краще дбати про своїх дітей*», — подумала Майя, однак її звичний гнів на нього вже минув, здувся, наче дірявий надувний човен.

— У нас усе добре, дякую.

Едді промовчав, ніби вмів читати її думки, а може, у цьому випадку і справді прочитав.

— Вибач, що пропустила твою останню гру, — сказала Майя Алексі. — Але завтра я неодмінно прийду.

Раптом усім трьом стало зовсім ніяково.

— О, ти не мусиш цього робити, — сказав Едді.

— Нічого. Мені не завадить відволіктись.

Едді кивнув, забрав Деніела та Алексу й рушив із ними до авто. Алекса озирнулася на неї. Майя підбадьорливо їй посміхнулася. «*Нічого не змінилося*, — говорила ця посмішка. — *Я все одно буду поруч із тобою, як обіцяла твоїй матері*».

Майя дивилася, як родина Клер сідає до машини. Деніел, товариський чотирнадцятилітній підліток, сів на переднє сидіння. Алекса, якій було лише дванадцять, примостилася позаду, сама. Відколи померла їхня мати, здавалося, що вона постійно зіщулюється, наче готується до нового удару. Едді помахав Майї, втомлено їй посміхнувся й сів за кермо.

Майя чекала й дивилась, як авто повільно від'їздить. Коли вони поїхали, жінка помітила, як трохи на відстані стоїть, прихилившись до дерева, детектив відділу вбивств поліції Нью-Йорка, Роджер Кірс. Навіть сьогодні. Навіть зараз. Їй захотілося підійти й влаштувати з ним сварку, вимагаючи відповідей, однак Джудіт знову взяла її за руку.

— Я б хотіла, щоб ви з Лілі поїхали з нами до Фернвуда.

Родина Буркетт завжди називала свій дім на ім'я. Це, мабуть, мало б стати ключем до того, що могло б із неї вийти, якби вона одружилася з чоловіком із цієї родини.

— Дякую, — сказала Майя, — але я думаю, що Лілі краще буде вдома.

— Для неї краще бути з рідними. Для вас обох.

— Я вам вдячна.

— Я серйозно. Лілі завжди буде нашою онукою. А ти завжди будеш нашою дочкою.

Джудіт стиснула її руку, ніби підкреслюючи сказане. Дуже мило з її боку промовити усе так, наче вона читала текст із телесуфлера на одному з благодійних прийомів, але це була неправда — принаймні щодо Майї. Усіх, хто одружувався з кимось із Буркеттів, сприймали не інакше, як стороннього, якого просто терплять.

— Іншого разу, — сказала Майя. — Певна, ви мене розумієте.

Джудіт кивнула й байдуже обійняла її. Те ж саме зробили брат та сестра Джо. Вона дивилася на їхні розбиті фігури, поки вони крокували до лімузинів, які мали відвезти їх до маєтку Буркетт.

Її колишні колеги досі були тут. Вона зустрілась очима з Шейном і легенько кивнула. Вони все зрозуміли. Вони навіть не розійшлися, радше непомітно зникли, переконавшись, що нікого не потурбують. Більшість із них досі служили. Після випадку на кордоні Іраку та Сирії Майї «запропонували» почесну відставку. Вона не бачила іншого виходу, тому погодилася. Тож зараз замість того, щоб командувати новобранцями або ж принаймні навчати їх, капітан у відставці Майя Стерн, на деякий час — обличчя нової армії, давала уроки польотів в аеропорту Тетерборо в північному Нью-Джерсі. Іноді бувало непогано. Однак здебільшого вона сумувала за службою більше, ніж могла собі уявити.

Нарешті Майя залишилась одна біля купи землі, що скоро вкриє її чоловіка.

— О Джо... — промовила вголос.

Майя спробувала відчутти його присутність. Вона намагалася робити це раніше, на численних похоронах — побачити, чи зможе відчутти сліди життєвої сили після смерті, але, як завжди, — нічого. Дехто вірив, що якась мала частинка життя повинна залишитися, що енергія та рух ніколи не зникають повністю, що душа безсмертна, що матерію неможливо навкі знищити і так далі. Може, це й було правдою, але чим

більше Майя бачила смертей, тим сильніше вона відчувала, що нічого не зостається, зовсім нічого.

Вона стояла біля могили, поки Ейлін разом із Лілі не повернулися з майданчика.

— Ти готова? — спитала Ейлін.

Майя ще раз подивилася на діру в землі. Вона хотіла сказати Джо дещо глибоке, дещо таке, що поставило б... емм... крапку для них обох, але не знаходила слів.

Ейлін відвезла їх додому. Лілі заснула в автокріслі, схожому на проект НАСА. Майя сиділа попереду, на пасажирському сидінні, і дивилась у вікно. Коли вони зайшли до будинку (Джо і його хотів назвати, однак жінка була непохитною), якось Майя дала собі раду зі складним механізмом ремінців і виплутала Лілі з автокрісла. Вона погойдувала її голівку, щоб не розбудити.

— Дякую, що підвезла, — прошепотіла Майя.

Ейлін вимкнула двигун.

— Ти не проти, якщо я на хвилику зайду?

— З нами все буде добре.

— Я не сумніваюсь, — Ейлін відстебнула пасок безпеки. — Але збиралася тобі дещо передати. Дай мені дві хвилини.

Майя тримала її в руці.

— Цифрова фоторамка?

Ейлін — полунична білявка з веснянками та широкою посмішкою. Її обличчя ніби освітлювало всю кімнату, коли вона заходила, і слугувало чудовою маскою для прикриття внутрішніх страждань.

— Ні, це камера для няні, замаскована під фоторамку.

— Повтори?

— Ти тепер цілий день працюєш, тож тобі не завадить додатковий засіб контролю, так?

— Може, й так.

— Де переважно Ізабелла грається з Лілі?

Майя махнула праворуч.

— У кабінеті.

— Ходімо, я тобі покажу.

— Ейлін...

Вона забрала в Майї рамку.

— Просто йди за мною.

Кабінет був праворуч від кухні, мав височезну, наче в соборі, стелю й оздоблення зі світлого дерева. На стіні висів великий телевізор. Два кошики заповнені навчальними іграшками Лілі. Навпроти канапи, там, де раніше стояв прекрасний столик червоного дерева, — дитячий манеж. На жаль, столик не годився для дитини, тож його довелося прибрати.

Ейлін підійшла до книжкової полиці, знайшла місце для рамки та підключила її до найближчої розетки.

— Я завантажила туди кілька ваших родинних фото. Цифрова рамка перемишає їх і показуватиме в довільному порядку. Зазвичай Ізабелла з Лілі граються біля канапи?

— Так.

— Добре. — Ейлін повернула рамку в потрібному напрямку. — У неї вбудована широкоформатна камера, тож кімнату буде видно повністю.

— Ейлін...

— Я бачила її на похороні.

— Кого?

— Вашу няньку.

— Родина Ізабелли пов'язана з родиною Джо. Її мати була нянькою Джо. Її брат — їхній садівник.

— Серйозно?

Майя знизала плечима.

— Багатії.

— Вони зовсім інші.

— Це так.

— То ти їй довіряєш?

— Кому — Ізабеллі?

— Так.

Майя знов знизала плечима.

— Ти ж мене знаєш.

— Знаю.

Ейлін спочатку потоваришувала з Клер — їх поселили в одній кімнаті в гуртожитку коледжу Вассар¹ на першому курсі, однак усі три жінки швидко зблизились.

— Ти нікому не довіряєш, Майє.

— Я б так не сказала.

— Гаразд. А коли йдеться про твою дитину?

— Коли йдеться про мою дитину... — промовила Майя. —

Гаразд, згодна. Нікому.

Ейлін посміхнулася.

— Тому я й даю тобі це. Знаєш, не думаю, що ти що-небудь побачиш. Ізабелла, здається, чудова людина.

— Але краще поберегтися?

— Саме так. Ти не уявляєш, наскільки спокійніше мені стало, коли я почала лишати Кайла та Міссі на няньку з цим.

Майя запитала себе, чи використовувала Ейлін цей прилад лише з нянькою, чи на його основі вибудувала справу ще проти когось, однак вирішила поки що притримати цю думку при собі.

— У тебе на комп'ютері є SD-порт? — запитала Ейлін.

— Точно не знаю.

— Байдуже. Я принесла тобі прилад, який під'єднується через USB до лептопа чи комп'ютера. Справді, простіше не буває. Увечері виймаєш SD-картку з рамки — вона ось тут, бачиш?

Майя кивнула.

— Тоді вставляєш її в прилад. На екрані з'являється відео. Картка на тридцять два гігабайти, її легко вистачить на кілька днів. Рамка обладнана детектором руху, тож у порожній кімнаті відео записуватися не буде.

Майя не втрималась і посміхнулася.

— Ти тільки поглянь на себе.

— Що? Тебе бентежить зміна наших ролей?

¹ Гуманітарний загальноосвітній коледж у м. Покіпсі, штат Нью-Йорк, виключно жіночий до 1969 р., перший заклад вищої освіти США, що присвоював жінкам учений ступінь. (*Тут і далі прим. пер.*)

— Є трохи. Я мала б сама про це подумати.

— І дивно, що не подумала.

Майя глянула вниз, зустрілась очима з подругою. Ейлін мала приблизно зо п'ять футів і два дюйми¹ зросту, Майя — майже шість футів², однак військова постава робила її на вигляд дещо вищою.

— Ти хоч раз що-небудь помічала на записах своєї няньки?

— Маєш на увазі щось таке, чого мені не треба було бачити?

— Так.

— Ні, — відповіла Ейлін. — І я знаю, про що ти думаєш. Він не повернувся. І я його не засікла.

— Я тебе не засуджую.

— Анітрохи?

— Якою б я була подругою, якби трохи не засуджувала?

Ейлін підійшла й обхопила Майю руками. Та відповіла обіймами. Ейлін — це не одна з тих майже чужих людей, які прийшли на похорон. Зрештою, Майя вступила до Вассару через рік після Клер, і три жінки спокійно жили разом доти, доки Майя не пішла до школи армійської авіації у Форт Ракер в Алабамі. Ейлін і досі була її найближчим другом, як і Шейн.

— Ти ж знаєш, я тебе люблю.

Майя кивнула.

— Так, знаю.

— Точно не хочеш, щоб я лишилася?

— Тобі треба дбати про власну родину.

— Із цим все добре, — сказала Ейлін, указуючи великим пальцем на цифрову рамку. — Я за ними наглядаю.

— Смішно.

— Не дуже. Та я розумію, тобі потрібен спокій. Дзвони, як щось знадобиться. О, і не хвилюйся за вечерю — я вже замовила тобі китайську їжу у «Швидкому Огляді», доставлять за двадцять хвилин.

— Ти же знаєш, що я тебе люблю.

¹ 155 см.

² 180 см.

— Так, — промовила Ейлін, прямуючи до дверей. — Знаю. Раптом вона зупинилась.

— Ого.

— Що таке?

— У тебе гості.

Розділ 2

«Гості» з'явилися у приземкуватій кошлатій подобі детектива з відділу вбивств поліції Нью-Йорка Роджера Кірса. Кірс увійшов до будинку, намагаючись триматись якомога нахабніше, озирнувся довкола так, як це роблять копи, і сказав:

— А тут непогано.

Майя насупилася, навіть не приховуючи роздратованості.

Кірс скидався чимось на печерну людину. Кремезний та широкий, руки — закороткі для такого тіла. Обличчя виглядало зарослим навіть одразу ж після гоління. Кошлаті брови нагадували про останню стадію перетворення гусені, а волосся на тильному боці рук можна було завивати плойкою.

— Сподіваюся, ви не проти, що я заїхав.

— Чого б це я була проти? — сказала Майя. — О, справді, уся ця тема зі щойно-похованим-чоловіком.

Кірс удав, що розкаюється.

— Я розумію, можна було обрати більш слухний час.

— Та невже?

— Але завтра ви повертаєтеся на роботу, та й узагалі — коли час може бути слухним?

— Чітко завважили. Чим можу допомогти, детективе?

— Нічого, якщо я присяду?

Майя вказала на канапу в кабінеті. На думку спало дещо моторошне: цю зустріч — насправді, кожну зустріч, яка відбуватиметься в цій кімнаті, — тепер записуватиме прихована камера для няньки. Справді дивно про це думати. Звісно, вона могла б вручну вмикати й вимикати її, але хто пам'ятатиме й виконуватиме щодня таку дрібницю? Цікаво, чи

записує камера звук. Можна запитати Ейлін, чи почекаати й подивитися запис.

— А тут непогано, — промовив Кірс.

— Так, ви вже казали це, коли заходили.

— У якому році зведено дім?

— У тисяча дев'ятсот двадцятих.

— Родина вашого покійного чоловіка. Дім належить їм, так?

— Так.

Кірс сів. Майя залишилася стояти.

— То чим можу допомогти, детективе?

— Просто повторний контроль, таке.

— Повторний контроль?

— Зачекайте хвилинку, добре? — Кірс гадав, що йому вдалося чарівно посміхнутися, а насправді просто скривив рота. Майя не купилася. — Де ж він?

Він пошарудів у внутрішній кишені піджака й витягнув обтріпаний записник.

— Ви не проти, якщо ми пройдемося справою ще раз?

Майя не знала, що про нього думати. Мабуть, Кірс домагався саме цього.

— А що ви хочете знати?

— Почнемо спочатку, гаразд?

Вона сіла й розвела руками, наче говорила: «*Вперед*».

— Чому ви з Джо зустрілись у Центральному парку?

— Він мене попросив.

— По телефону, так?

— Так.

— Це не було незвично?

— Ми там уже зустрічалися.

— Коли?

— Не знаю. Неодноразово. Я вже казала. Мені подобається ця частина парку. Зазвичай ми розстеляли там ковдру, обідали на станції для човнів... — вона опанувала себе, зупинилась, ковтнула слину. — Це просто приємне місце, ось і все.

— Упродовж дня — звісно. Але ж уночі це доволі-таки глухе місце, чи не так?

— Ми завжди там почувалися спокійно.

Детектив посміхнувся до неї.

— Даю руку на відсіч, вам у більшості місць спокійно.

— Тобто?

— Якщо побувати там, де побували ви, я маю на увазі всі ті небезпечні місця, парк високого шабля в цьому переліку не займе, — Кірс кашлянув у кулак. — Тож чоловік подзвонив вам, сказав: «Давай там зустрінемося», і ви так і зробили.

— Саме так.

— Окрім того, що... — Кірс глянув у записник, лизнув палець, заходився перегортати сторінки. — Він вам не телефонував. Він підвів на неї очі.

— Перепрошую?

— Ви сказали, що Джо вам подзвонив і сказав із ним там зустрітись.

— Ні, це сказали ви. Я сказала, що він запропонував зустрітись там по телефону.

— Але потім я запитав, чи він вам дзвонив, і ви сказали: «Саме так».

— Не треба марнослов'я, детективе. Ви маєте записи дзвінків тієї ночі, правда ж?

— Так, є.

— І серед записів є дзвінок між мною та моїм чоловіком?

— Є.

— Я не пам'ятаю, чи він мені дзвонив, чи я йому. Але Джо запропонував зустрітись на нашому улюбленому місці в парку. Це могла б зробити і я, не бачу в цьому нічого такого. Насправді, я б і запропонувала, якби він не сказав першим.

— Хтось може підтвердити, що ви з Джо часто там бачились?

— Не думаю. І не бачу, як це стосується справи.

Кірс нешироко посміхнувся.

— Я теж, тож рушаймо далі.

Майя схрестила ноги й чекала.

— Ви описали двох чоловіків, які підійшли до вас із західного боку, правильно?

Слова вдячності

Автор (тобто я) хоче подякувати таким людям: Ріку Фрідману, Лінді Фарштейн, Кевіну Марсі, Піту Місчія, підполковнику військово-повітряних сил Ті Марку Мак-Керлі, Даян Дісеполо, Ріку Кронбергу, Бену Сев'є, Крістін Болл, Джеймі Напп, Керрі Светонік, Стефані Келлі, Селіні Вокер, Лізі Ербах Венс, Еліан Беністі та Франсуаз Тріффо. Я впевнений, що вони помилялися, але будемо до них поблажливі.

Автор (це досі я) також хоче відзначити Мерієн Барфорд, Тома Дугласса, Ейлін Фінн, Гізер Гавел, Фреда Кейтена, Роджера Кірса, Ніла Корнфельда, Меліссу Лі, Мері Мак-Лауд, Джуліана Рубінштейна, Корі Рудзинські, Кітті Шам та доктора Крістофера Свейна. Ці люди (або їхні близькі) зробили щедрі внески на потреби благодійних організацій на мій вибір в обмін на появу їхніх імен у романі. Якщо ви хочете в майбутньому взяти участь у подібному проекті, відвідайте HarlanCoben.com або пишіть на giving@harlancoben.com, щоб отримати деталі.

Нарешті, я до дурного пишаюся тим, що є старожилом турів Об'єднаної Організації Військової Служби. Кілька скромних військовослужбовців чимало розповіли мені за умови, що я не вказуватиму тут їхніх імен, але попросили подякувати численним хоробрим ветеранам (та їхнім родинам), які досі страждають від психологічних травм через добровільне рішення вступити до лав армії, яка воює вже більше десяти років.

Про автора

Гарлан Кобен — усесвітньо відомий касовий автор понад двадцяти романів, у тому числі книг, що посідали перше місце в списку бестселерів «Нью-Йорк Таймс»: «Незнайомець», «Сумую за тобою», «Шість років», «Будь поряд», «Провідник під струмом», «Спійманий», «Давно загублений» і «Тримайся міцно», серії про Майрона Болітара й віднедавна серії для підлітків про небожа Майрона, Міккі Болітара. Лауреат премій «Едгар», «Шеймус» та «Ентоні». Живе в Нью-Джерсі.

Літературно-художнє видання

КОБЕН Гарлан
Твоя перша остання брехня
Роман

Керівник проекту *З. О. Бакуменко*
Координатор проекту *І. Г. Веремій*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *І. М. Червінська*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *Ю. С. Любавська*

Підписано до друку 14.11.2016. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 10 000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
Надсилається безоплатний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Кобен Г.

K55 Твоя перша остання брехня : роман / Гарлан Кобен ; пер.
з англ. О. Оксенич. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», 2017. — 320 с.

ISBN 978-617-12-1663-1 (укр.)

ISBN 978-0-525-95509-2 (англ.)

Втративши спочатку рідну сестру, а тепер і коханого чоловіка тут, у мирній Америці, колишній військовий пілот Майя Стерн розуміє — це не просто страшний збіг. Жорстоке вбивство сестри чотири місяці тому і випадковий грабіжники у парку, які застрелили її коханого Джо, — і знову та сама зброя... Чи не на саму Майю велося це полювання? Єдиний, хто допоможе знайти відповідь, — її ворог, хакер Корі Дзвін, що колись на своєму сайті оприлюднив запис із сенсаційною правдою про жінку за штурвалом гелікоптера, через яку загинули цивільні. Бо зараз Майї потрібен запис прихованої камери відеоспостереження, на якому до вітальні, де гралася дворічна донечка Лілі, заходить її померлий чоловік...

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)